

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

N:r 11
November

Redaktör och ansv. utgifvare
A. W. HELLSTRÖM.

1905
[9:de årg.]

"Under dina vingars skugga."

Under dina vingars skugga,
Herre kär, är tryggt att bo!
Hur de växla, lifvets stunder,
Får jag hvila där i ro:

Under dina vingars skugga
Under dagens kamp och strid,
Som när jag vid ändad dagsled
Hvilar ut i kvällens frid;

Under dina vingars skugga,
När i solljus vägen går,
Som när den bär ned i djupet
Genom dunkla törnesnär.

Under dina vingars skugga,
Låt mig sist få somna in,
För att vakna, käre Herre,
Uti sabbatsglädjen din!

K.

Under väntan på besökelsens tider från höjden.

Allt verk *af människor* i det stora arbetet för själars frälsning är af den beskaffenhet, att det förr eller senare går om intet. Gud kan visserligen begagna sig af mänskliga redskap, om han så vill, men han är icke beroende af dem. Han kan låta kraftiga nådesvindar susa fram ibland folken, utan att någon skall kunna peka på en viss person och säga: där är redskapet. Vi kunna i vårt frälsningsnit visserligen åstadkomma rörelse bland folket, men där dessa rörelser blott äro resultat af mänskliga påtryckningar, där stanna de snart af och lämna endast missräkning efter sig. Endast så mycket, som är ett verk af Guds Ande, består, antingen det nu skett med eller utan mänskliga redskap. Allt det öfriga är som halm i bingen: ett skrymmande stråverk utan kärna.

Det är fåfängt äfven för det rikast utrustade mänskliga redskap att utan Guds Ande åstadkomma ett bestående verk. Då vi människor i nit och välmening söka få en väckelse i gång, kan nog Guds Ande komma och verka på själarna, så att de varda omvända. Men det kan ock hända, att han af någon anledning finner vägen stängd för sig, och då blir alltsamman om intet. Det kan visserligen till en tid se lofvande ut, i det själar falla till och synas böja sig vid nådstolen. Men är sådant *endast* människoverk, skall en tid af tillbakagång snart inträffa och marken blifva ännu mera hårdarbetad än förut.

Hvad vi kunna och böra göra, det är att likt en Johannes bereda väg för Herren. Och det kunna vi göra genom att uppväcka och upplifva hvarandra till nit och beredvilighet att ställa oss till Guds Andes förfogande, till bön och syndabekännelse, så att vägen för honom till de troendes hjärtan må vara öppen och att hans utgjutande öfver oss ej behöfver *fördröjas*. Men äfven i fråga om Guds folks frigörelse från allt, som hindrar, böra vi komma i håg, att *utan* Guds Ande blir intet bestående verk. Ur den sömnaktighet, som mångenstädes gripit de kristna, kan visserligen en uppskakning verka tillfälligt väckande, men får ej Guds Ande makt öfver sinnena, sker snart ett insomnande på nytt, ofta mera djupt och tungt än förut. Det är fåfängt att utan Guds Ande vänta någon förblifvande frukt i arbetet för Gud.

Det går i våra dagar en varm underström af längtan bland Guds folk, att väckelsens nådevindar måtte komma öfver oss och med sin lifskraft rensa bort sömnaktighetens

ande och väcka till lif de andligen döda. Denna längtan är Guds Andes verk, som tager sig uttryck på många sätt. Men skall det nu stanna vid en blott längtan? Det är frågan. Eller skola vi förstå, hvad Guds Ande med denna i våra hjärtan födda längtan *vill*? Eller skola dessa begynnande nådesrörelser undertryckas? Huru vill den troende ungdomen i vårt land ställa sig till dessa frågor?

Hvad hafva vi då att göra? torde någon fråga. Jo, må vi allra först gifva rum i våra hjärtan för den Andens eld, som *redan börjat* brinna, så att vi varda besjälade af samma heliga längtan, att Gud måtte genom sin Ande på ett kraftigt sätt besöka hela vårt svenska folk. Genom en sådan djup inre längtan hafva vi kommit åtminstone något steg närmare en sådan härlig besökelsens tid från Gud. Blevve Guds folk ett sådant efter en genomgripande väckelse *längtande* folk, skulle det snart blifva ett om samma välsignelse *bedjande* folk. Och då skulle nådeskurarna snart komma.

O, att denna tid snart vore inne! Hvem kan uttala alla de välsignelser, som däraf skulle härflyta? Då skulle öknen och det torra landet glädja sig och heden skulle fröjda sig och blomstra som en ros, ja, blomstra och fröjda sig med jublande fröjd. I, som anropen Herrens namn, gifven eder ingen ro. Och lämnen honom ingen ro, förrän han har beredt vårt land till ett lof på jorden.

K. B.

Om den kristliga ungdomsverksamheten

har pred. Henning Andersson skrivit en artikel, som varit införd i Sv. Morgonbladet och Missionsförbundet och som tillsändts äfven oss med önskan om dess införande. Då emellertid artikeln i fråga är allt för lång att införa oafkortad i Ungdomsvännen, kunna vi endast så till vida gå denna önskan tillmötes, att vi gifva rum för det viktigaste af innehållet i densamma och hufvudsakligen för det, som kan vara af mera intresse för de unga att läsa. Förf. skrifver:

Huru vinna ungdomen för Kristus och församlingen? är en fråga, väl värd att på allt sätt behärta. Den har blifvit brännande i våra dagar. Om man blott öppnar ögonen och ser litet omkring sig, skall man nogsam märka, hvilken oerhörd sträfvan, ja, rent af kapplöpning, som förspörjes på alla områden om att samla och vinna ungdomen. Då nu detta samlande sker kring rena, ädla och höga syften, är detta en företeelse, hvaröfver

man må glädjas. Men då de unga skarorna lockas samman kring sedeslöshetens och gudlöshetens fana, på hvilken står skrifvet: »Bort med Gud, religion, äktenskap, lagar och författningar, och låt oss lefva som köttet och sinnet lyster», då krymper ens hjärta samman af sorg. Då ville man gömma sitt ansikte i sina händer, begråta sitt folks nöd och höja nödrop till himmelns Gud om förbarmande. Ty märk väl, det är våra egna bröder, våra egna söner och döttrar, dessa unga skaror, som så villigt låta sig dragas och så tanklöst fylka sig kring otrons och gudlöshetens målsmän.

Den kristna församlingen har stora och heliga förpliktelser i detta afseende, hvilka aldrig kunna för ofta påpekas, förpliktelser att genom personligt och praktiskt missionsarbete och kristlig ungdomsverksamhet rädda och bevara barnen och ungdomen för Kristus och församlingen. Det är med hänsyn till dessa heliga förpliktelser, den kristna församlingen och hvarje enskild kristen behöfver mer och mer vakna upp. Att Guds folk flitigt samlas kring Herrens ord, det är ju att högeligen glädjas öfver, men hvar äro de ogudaktiga i allmänhet, och hvar är den ogudaktiga ungdomen i synnerhet, och huru nå den med evangelium? Ja, huru skola vi vinna ungdomen för Kristus och församlingen? Se, det är frågan.

Bröder, bröder predikanter och församlingsledare, låtom oss taga denna fråga under allvarlig pröfning. Huru skola vi nå de unga skarorna? De komma ej i regel själfmant till våra kyrkor och bönehus. Skola vi utan vidare lämna dem? Nej, i detta stora, maktpåliggande arbete behöfva vi all den hjälp, som kan stå oss till buds. För att kunna nå den ogudaktiga ungdomen särskildt är nödvändigt, att den troende ungdomen sättes uti arbete för att genom personliga bemödanden samla så många som möjligt inom hörhåll för evangelium. Hvad vi därföör i detta afseende behöfva, det är en lifskraftig kristlig ungdomsverksamhet. Låtom oss ofta samla de troende unga eller ofta samlas med dem och med ett ungdomligt, kärleksfullt sinne intressera oss för dem, och de skola lära känna oss bättre och vi dem, och den klyfta mellan församlingen och de unga, hvarom man här och där talar, skall försvinna. Låtom oss under bön till Gud, med blödande hjärta för tidens ondska, men med orubblig tro på evangeliets frälsningskraft i världen samlas med de unga och på allt sätt söka uppväcka dem till att mer och mer känna sin medansvarighet för den ungdomsskara, som med sådan makt ryckes med af strömmen nedåt mot timlig och evig olycka. O, att vi själfva, mer fyllda med Kristi sinne, kunde förmå hänföra dessa troende unga till mer personlig utgifvelse för att vinna ungdomen för Kristus! Vi behöfva alla,

både unga och gamla, vakna upp mer i detta afseende. Alla behöfva vi enigt ihärdigt och praktiskt hjälpas åt.

Visserligen kräfves det arbete, ihärdigt arbete, bön och arbete. Men, bröder, vi måste till hvad pris som helst göra vårt yttersta för att samla och bevara barnen och ungdomen åt Kristus och församlingen. Otro och synd hots att rycka barnen ur vår fann och ungdomen ur våra händer. Hvilka skola upptaga arbetet och fylla leden uti våra församlingar, då de gamla falla undan, om vi ej lyckas vinna ungdomen och fostra den till församlingssinne?

Det är ett annat spørsmål, som på det allra närmaste hör hit, det spørsmålet nämligen: Huru vinna och behålla de troendes egna barn och ungdomar för Kristus och församlingen?

Det är ett sätt, som ej ännu i allmänhet praktiseras i våra församlingar, men som, där man försökt det, har visat sig synnerligen praktiskt, och jag tager mig friheten att i detta sammanhang påpeka detsamma.

Till våra församlingsböcker borde uppläggas ett tillägg, där man uppskrefve alla medlemmarnes barns namn, födelseår och dato. Därigenom vore redan ett visst band knutet mellan församlingen och dessa barn. I mån som barnen växa upp, borde vi så fort lämpligt vore, samla dem till möten i församlingen, stundom i sällskap med föräldrarne, stundom ensamma — dessa möten skulle icke på något sätt få inkräkta på söndagsskoltiden —, och vi skulle vinnlägga oss om, att dessa möten på allt sätt blefve så omväxlande och fängslande som möjligt för barnen och verkliga familjehögtider i församlingen. Barnen finge då vara med och känna sig särskildt inbjudna till den kyrka eller det kapell, som måhända deras far varit med om att uppföra, samt känna sig höra till det andliga hem, som far och mor så högt älska. De finge ock på närmare håll lära känna det missionsarbete, för hvilket föräldrarne offra så mycket och bedja så mycket. Också finge barnen vid dessa möten lära personligt känna flere af de vänner, bland hvilka föräldrarne älska att umgås, och hvilka de önska se omkring sig vid sitt sista läger vid öfvergången från denna värld till Guds himmel. De äldre barnen och mer vuxna ungdomarna borde inbjudas till särskilda möten, där det under ledning af predikanter eller någon annan bepröfvad kristen kunde behandlas frågor och spørsmål af mer djupgående art, lämpliga för den åldern.

Detta skulle i sin mån bidra till att dessa unga från tidigaste barndom komme att känna sig på visst sätt bundna vid den kristna församlingen, till hvilken de ock genom sann lifsgemenskap med Kristus skulle önska så snart möjligt få blifva helt anslutna.

På lifvets haf.

Jag stod på stranden af ett haf
 Med tusen segel på.
 Och nya stucko ständigt ut —
 Från alla hördes då
 Sig blanda mänskorösters mängd
 Så oafbrutet jämt:
 Det var ett högt, ett ständigt sorl
 Af klagan och af skämt.

Jag lyssnar spanande och ser
 En skara utan tal
 Af mänskobarn, som gett sig ut
 Att söka lyckan fal.
 Och fast de flesta synas ha
 En ganska bräcklig slup,
 Så söka de dock en och hvar
 Att plöja hafvets djup.

Där i en farkost glädjen står
 På allra högsta punkt.
 Man fruktar ej för någonting,
 Ty hafvet är så lugnt.
 Där glömmes allt för nöjets skull.
 Man hör ej vindens tjut,
 Ty leken, dansen tjusar dem —
 Tills stormen brutit ut.

Nu är den lös och våg vid våg
 Sig hvälfver hög och vred;
 Och med sin kraft den drager allt
 I mörka djupet ned.
 Den glada ungdom nyss jag såg,
 Den söker nu min blick —
 Men spillror, spillror — det var allt
 Mitt öga skåda fick.

Då hör jag, gripen, bäfvande,
 Igenom vågens brus
 En härlig sång om Lammets blod,
 Om evighetens ljus.
 Bland bränningarnas skum jag ser
 En klippa med ett kors,
 Som höjer sig orubligt fast,
 Trots hafvets vilda fors.

Och bärgad där kring korsets fot
 En skara samlad är,
 Som skeppsbrott led på lifvets haf
 Men sökte frälsning här.
 De funno klippan i sin nöd,
 Nu längta de att få
 Högt sjunga ut, **hvar** klippan finns
 Att flera räddas må.

Men spillrorna på stranden där
 Ju talade också
 Sitt tysta språk om lifvets strid,
 Det kunde jag förstå.
 Ack, om de lyssnat en och hvar,
 Som utaf sången nåtts,
 Och frälsning sökt vid klippans kors,
 En enda ej förgåtts.

Och i mitt hjärta ekot sjöng
 Ett glädjeburet svar:
 Tack, Jesus, för den stora nåd
 Du mig bevisat har!
 Jag gaf mig också ut som ung
 I nöjets slup en gång,
 Men bärgades vid klippans kors
 Och sjunger där min sång.

Maria S—n.

Hvarför så ofta tystnad vid våra möten?

Så har jag många gånger frågat mig själf, då jag på möten för bibelsamtal och bön eller för behandlig af ungdomsafdelningens angelägenheter sett så många deltagare under hela mötet sitta alldeles tysta. Är det tröghet eller liknöjdhet eller helt enkelt endast blyghet? Vid de möten, jag brukar vara med om, är det merendels endast två, tre eller fyra personer utom ledaren, som deltaga hörbart vid möten för bibelsamtal och bön och vid sammanträden för att behandla löpande ärenden. Äfven om dessa tysta deltagare mena sig handla klokast i att bara tiga, så verkar dock deras tystnad tryckande och förlamande på de andra, ja, på alla. Om det ej vore mer än en fråga, som framställdes, eller en liten erfarenhet, som meddelades under bibelsamtalets gång, eller några korta enkla ord i bön till Gud efteråt eller under ett bönemöte, så verkade likväl detta upplifvande och värmande på de öfriga. Man behöfver icke vara talträngd för det eller höra till dem, som både nu och då vilja hafva både första och sista ordet. Nej, i en sådan inbördes samverkan kan äfven den, som icke är talför, deltaga. Och han skulle vinna därpå själf.

Det är i synnerhet, då något skall ordnas, då beslut skola fattas angående verksamhet, insamlingar, utgifter o. d. inom ungdomsafdelningen, det är förnämligast då det blir tryckande, då alla tiga. Tänk, om hvar och en ville hjälpa till, så godt han kan och med den gåfvan, han har, samt enkelt och okonstladt efter sitt hjärtas innersta säga sin mening vid dylika tillfällen, råda och hjälpa i kärlek efter bästa förstånd, — tänk, hvilka härliga möten det då skulle blifva!

Jag har ibland hört medlemmar i syskonkretsen, då de blifvit uppmanade att medverka, svara: »Någon annan kan göra det bättre än jag.» Ja, ett sådant talesätt låter ju ödmjukt, och det kan ju äfven vara sant, att en annan skulle kunna göra det bättre. Men männe det kan vara Guds vilja, att jag ingenting skall göra, därför att någon annan kunde göra det, som jag blifvit ombedd att göra, bättre. Skall du min broder och syster, vara overksam därför, att du icke kan göra allt bättre än andra? För öfrigt är denne »någon annan» ej alltid så lätt att träffa.

Om alla, både mer och mindre rika gåfvor, biträda i arbetet efter måttet af gåfva, tid och kraft, så blir det skön harmoni och samklang i de hela. Därom vill skaparen undervisa dig, om du vill blicka dig omkring i naturens tempel. Ja, min vän,

Såg, vore parken lika skön,
Om endast höga träd
Åt honom gåfve ton och färg,
Och ingen planta, späd,
Och ingen mossa, intet strå,
Som kläda berg och dal,
Fulländade det hela där
I parkens pelarsal?

Och huru ödsligt blefve det
I lummig nordanskog,
Om endast främsta sångaren
Sin drill därinne slog
Och sen af hela skogens kör
Ej ens ett kvitter ljud.
Det blef ej en orkester då
I solens morgonglöd.

Nej, nu har Gud det ordnat så,
I vishet, djup och sann,
Att ekar, furor, mossor, strån
Få växa om hvarann.
Där strået icke passar väl,
Han låter eken stå,
Men alltid trifvas de ihop
Och tjäna båda två.

Så ock uti sin örtagård
Han satte mig och dig.
Åt dig han skänkte ekens plats,
Och stråets gaf han mig.
Din plats är stor, min liten är,
Dock ej så låg och trång,
Att Gud jag ej kan tjäna där
I samtal, bön och sång.

A.

Tvenne ungdomsföreningar,

den ena, »Skogsblomman» i Hedesunda Bodtrakt, Gestrilands, den andra Bethels ungdomsförening i Eslöf, Skåne, hafva till Ungdomsvännen insändt meddelanden om sin verksamhet jämte fotografier i afsikt att få dem införda. På samma gång vi nu tillmötesgå denna begäran, ville vi uttala önskvärdheten af, att de ungdomsföreningar, som önska blifva presenterade i Ungdomsvännen, bifoga till fotografier och vyer sådan text, som är af ett mer allmänt intresse. Dylika presentationer kunna eljest lätt blifva tröttande för våra läsare och utan allt intresse för andra. Då ungdomsföreningar fira årsdagar eller minnesfester, kunna porträtt af föreningarnas stiftare, grupp fotografi af föreningens medlemmar, äfvensom vyer och interiörer m. m. passa väl till en redogörelse för, huru dagen högtidlighållits. Våra vänner, som hafva några önskingar i denna riktning, kunna ju vara goda

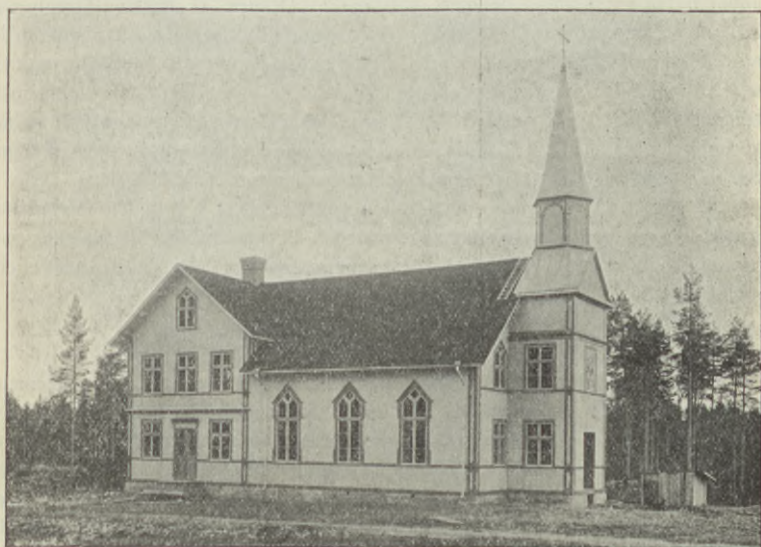
Ungdomsf. »Skogsblomman» i Hedesunda.

hafva detta i minne. — Nu lämna vi ordet åt våra meddelare från Hedesunda och Eslöf.

1.

Ungdomsföreningen »Skogsblomman».

I sydöstra hörnet af Gestrikland, Hedesunda Bodtrakt kallad, har för flera årtionden sedan funnits en liten grupp af troende, som efter hand ökats. Vintern 1903 utbröt bland ungdomen en större väckelse. Herrens närhet gaf sig ej tillkänna genom buller, blix och dunder, icke heller genom särskildt rikt utrustade mänskliga redskap utan som ett stilla och mildt väder. De döda benen började röras, och inom kort hade de flesta ungdomarna i trakten kommit till tron på Kristus. Märkas bör dock, att jorden en längre tid

Missionskyrkan i Hedesunda.

varit bearbetad genom predikningar, hvardags- och söndagsskola och kanske icke minst genom troende föräldrars förböner. Längre dröjde det icke, förrän en ungdomsförening bildades, som i regel hvarje vecka haft möten, hvarvid förekommit samtal öfver insända frågor, bibelläsning, läsning af goda berättelser, sång, bön m. m. Utom dessa möten hafva flickorna haft två arbetsmöten i månaden, och de saker, som därvid förfärdigats, hafva sålts genom auktion, och medlen hafva användts dels för inre, dels för yttre missionen. Somliga af gossarne hafva börjat missionera i en annan trakt genom söndagsskola. I början kommo få barn till skolan, men antalet har ökats, så att det nu på ett ställe uppgår till omkring 40. Denna hemmission fordrar icke så liten uppoffring, då lärarne måste gå ända till en mil för att komma till skolan och det ofta

vid ruskigt väder och dåligt väglag, men de göra det gärna och med glädje i medvetande af, att, trots de brister, som vidlåda verksamheten, arbetet dock i sinom tid skall till Herrens pris bära frukt. Vidare har inom föreningen bildats en musik- och sångförening, som vid både enskilda och allmänna möten på sitt sätt bidrager till församlingens uppmuntran och uppbyggelse. Sedan föreningen ofvannämnda år i mars bildades, har den de två förflutna åren vid samma tid anordnat s. k. brefaftonmöten, då alla, som ämnat närvara vid dessa möten, blifvit ålagda att uti bref yttra sig, huru de under det flydda året befunnit sig inom föreningen, hvilka erfarenheter de gjort, och huru de tänka sig framtiden m. m. Dessa skrivelser, äfven om det varit endast ett bibelspråk, hafva gifvit anledning till tack och lof, bön och förbön. Dessa möten hafva varit bland de mest välsignade. Några af missionsföreningens äldsta medlemmar hafva af ungdomsföreningen blifvit invalda som »hedersledamöter» dels för att öfvervaka deras möten och dels för att hjälpa de unga vid mera invecklade frågors behandling. En stor del af ungdomsföreningens medlemmar har ingått uti missionsföreningen, och det bästa förhållande är rådan- de mellan dem båda. Föreningen, som gifvit sig det blygsamma namnet »Skogsblomman», har ett medlemsantal af omkring 80.

Må den lilla »blomman» fortfarande mottaga dagg och solljus ofvanifrån, så att den må kunna sprida en angenäm och helsosam doft till alla dem, som komma i dess närhet, och måtte Jesusnamnet genom den blifva äradt och upphöjdt.

—n.

2.

Bethels ungdomsförening i Eslöf.

Bethels ungdomsförening i Eslöf bildades den 9 nov. 1901 genom samman- slagning af dåvarande ynglinga- och jungfruföreningar. I föreningen ingick då 19 medlemmar, men har antalet efter hand ökats så, att den för närva- rande räknar ett fyratiotal. Till denna ökning bidrog i synnerhet en väckel- sevind, som sistlidne vinter drog fram här, då många, både gamla och unga böjde knä för Herren Jesus. Vid ett möte fingo vi hälsa ej mindre än 13 nya medlemmar välkomna till vår förening. Må Gud få bevara och fostra dem!

För enskild uppbyggelse hållas möten hvarje lördagskväll, med Guds ords läsning, bibelsamtal, bön och sång. Ibland anordnas också offentliga möten, till hvilka den icke troende ungdomen inbjudes, då de få höra Guds ord, sång och musik, samt blifva någon gång äfven bjudna på kaffe.

Hvarje måndagskväll samlas föreningens kvinnliga medlemmar till symö- ten, och har intresset för dessa visat sig rätt lifligt, i det att den sista auk- tionen, som hölls, inbringade en rätt ansenlig summa.

Föreningen underhåller en flicka i Kongo samt bidrager i öfrigt till Ung- domens hednamission och missionens befrämjande på platsen.

Till sistlidne jul insamlades genom lista medel för fattiga barns bekläd- nad, och hade vi en riktig högtidsfest, då vi fingo glädja smättingarne (22 st.) med öfverlämnandet af full beklädnad åt hvar och en af dem. Kära ungdom, må vi ej glömma de fattiga! »Hvad I hafven gjort en af dessa minsta mina

Bethels ungdomsförening i Eslöv.

bröder, det hafven i ock gjort mig.» Och det är en rätt gudstjänst att besöka fader- och moderlösa barn och änkor i deras bedröfvelse.

En glädjande företeelse inom vår förening är, att de allra flesta ha slutit sig till församlingen på platsen för att i den få ett andligt hem och stöd.

Som föreningens ordförande fungerar handl. Ernst Olsson, som vice ordf. bokh. Carl Henriksson och som kassör och sekreterare bokh. Carl Carlsson.

Hvile Guds välsignelse och frid öfver vår förening, såväl som öfver all troende ungdom i vårt kära fosterland. Må vi öfverlämna oss helt i hans hand, så att vi må blifva och vara en ungdom, genom hvilken Gud får föra ut sina välsignelser i världen. Vår arbetstid är kort!

En vänlig hälsning till all Sveriges troende ungdom från Bethels Ungdomsförening, Eslöf.

”Pröfven allt och behållen det goda.”

Helt nyligen fick jag en särskild anledning att tänka på detta ord och kände samtidigt en kraftig maning att meddela Ungdomsvännens mina tankar och erfarenheter i detta sammanhang.

En ung man hade nämligen fått af en skriftspridare en liten bok, i hvilken ett af enfaldiga sinnen och ett opröfvadt omdöme lättrodt evangelium i vissa af bibelns läror förkunnades, och blef så intagen däri, att han icke ville tala om eller höra något annat i den vägen, än hvad den där lilla skriften ville göra kunnigt. Hade han följt det goda rådet: »Pröfven allt och behållen det goda», så skulle den insockrade villfarelsen icke hafva så med ens ryckt honom bort från sanningens väg.

Emellertid äro sanning och lögn så hopblandade här i världen, icke minst i en del skrifter, som spridas gratis bland folket, särskildt bland ungdomen ute i bygderna, att det oftast fordras mer än den mognad och insikt i evangelium, som man besitter i ungdomsåren, för att kunna skilja det ena från det andra. Ja, det har funnits och finnas personer, som på ett så skickligt och fint sätt framlagt villfarelsen för sina läsare och åhörare, att endast det af Guds Ande fostrade och skärpta omdömet har kunnat upptäcka villoanden bakom de fagra orden. Det är ju däraf påtagligt, att man i ungdomsårens omogenhetstillstånd lätt kan blifva förledd, om man icke är på sin vakt. De unga göra därför klokt, om de iakttaga försiktighet, då de erbjudas dylika skrifter af okända kolportörer, och framförallt icke fördjupa sig i innehållet, förrän de, helst af någon erfaren och bepröfvad kristen, fått ett omdöme om dess värde.

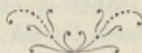
Men villans ande söker på många sätt snärja de unga. Jag vill här anföra ett annat exempel.

Ur en missions- och ungdomsförening utträdde för några år sedan två unga kvinnor, emedan de kände sig dragna till frälsningsarmén. Där stannade de emellertid icke länge, utan följde med den utbrytning ur frälsningsarmén, hvilken gick under namnet »sprängbataljonen.» När sedan den upplöstes, läto de värfva sig till mormoner. Hade en mormonproselyt gjort försök att vinna dem för sitt »Sion», medan de voro kvar i missionsföreningen eller frälsningsarmén, hade de säkerligen ryggat tillbaka, men de mognade därför så småningom. Själafienden smyger in sitt gift i små doser och utväljer till sina offer för villfarelsen vanligen oroliga och ostadiga själar.

Varen därför stilla, I unga själar, stilla hos Herren och stilla bland Jesu vänner och låten eder icke ryckas hit och dit. Steget ut ur den församling, du tillhör, kan vara första steget in på afvikelsens väg, äfven om du tror dig vinna därpå för ditt andliga lif.

Då särskildt i vår tid mormonerna sprida sitt försåtliga gift i både tal och skrift, kan det vara godt att komma ihåg sådana varnande exempel.

T. L.

Lek ej med elden!

Det var skumt, när de möttes, men likväl kände de igen hvarandra, och länge tryckte de fast hvarandras händer.

»Hvad står nu på, när du vågar dig hit upp till våra obygd?» frågade den yngre af de båda vännerna.

»Stora planer, må du veta. Jag funderar starkt på att slå mig ner här som landtbrukare. Både jag och min gumma, mest dock hon, längta att få en egen liten torfva att bygga oss bo på.»

»Landtbrukare! — Hur kan du tänka på det i sådana tider, då de stackars bönderna ha det värst af alla?»

»Det torde dock bli det säkraste i längden, förutsatt att man sköter sig ordentligt, och det tänka vi göra. Jag har sett på ett litet ställe här nära, som genast föll mig i smaken. Så tänker jag söka mig in på någon verkstad, medan min hustru sköter gården. Vet du, om här är någon bra plats?»

»Nej, vet du, här finns rakt ingenting att stå efter. Vore jag inte så fäst vid min plats här, så stannade jag inte året ut; det är säkert det . . .»

»Hvad är det egentligen, som binder dig?»

»Hm — jag har ju varit här så länge och har många vänner och bekanta . . . Men inte tror jag du kommer att trifvas här.»

»Det låter nästan, som du inte ville ha mig hit,» sade vännen lugnt småskrattande. »Det ligger väl ingenting inunder?»

»Så du pratar! Hvad skulle ligga inunder? Det voro väl det roligaste, som kunde hända mig,» svarade den unge med en ifver, som lät något uppskrufvad.

»Jo, jag tror nog, att jag skall trifvas här. En god predikant och många trossyskon, *det* är hvad som gör en plats tilldragande för mig. Och vackert är här äfven. Men nu gå ju våra vägar åt motsatta håll. Ska vi skiljas — eller hvem af oss skall göra höger om?»

»Jag har min väg åt samma håll som du, tänker jag.»

»Jag går åt Dalvik till.»

»Sammaledes.»

»Men du kommer ju från det hållet?»

»Det var bara en tillfällighet som gjorde det. Jag går med dig.»

»En händelse, som såg ut som en tanke, förmodligen,» anmärkte Vidner lågt, men tydligt nog att höras af den andre.

Denne, hvars namn var Sern, talade fort och ifrigt om allt möjligt, kastade sig ur det ena samtalsämnet i det andra med en fart, som om han fruktat att låta Vidner få ordet.

Men Vidner var ej den, som lät slå dunster i ögonen på sig; han höll fast vid ett i sitt sinne fattadt beslut.

»Du var i fruntimmerssällskap, innan vi möttes,» passade han in i ett litet uppehåll i Serns strömmande ordflöde.

»Tja — hon har lång väg, flickan, och är vanligtvis ensam på sin väg — och så här dags är det inte rådligt för fruntimmer.»

Strax innan jag träffade dig, mötte jag några bekanta ungdomar, som sade, att de varit i ert sällskap men att ni båda blifvit långt efter»

»Såå — det ska väl bli historier af igen, som om det betydde så förfärligt mycket, att vi råkade gå bredvid hvarandra och samtala en smula» En förrädisk hetta låg i orden.

»Lugna dig, min vän, ingen har sagt något. Men är du viss på, att detta 'följande' så här sent på eftermiddagen ej kommer att ha någon betydelse för flickan? Vet hon om, att du är bunden på annat håll?»

»Du förstår väl, att jag inte kan gå och basuna ut för hvem som helst ett sådant förhållande, innan Mari och jag bytt ringar.

»Men — är detta rent spel, du bror?»

»Ja det är det,» svarade Sern bestämdt. »Vi blott tycka det är roligt att samtala, ty vi komma så väl öfverens i vissa frågor. Vilma är djupare anlagd än flickor i allmänhet och inte fallen för

skratt och flams som många andra ibland, när vi fördjupa oss i intressanta ämnen.

»Och du är kanske *mycket* intresserad af hennes djupare anläggning.»

»Hvad vill det här säga, — ska jag stå examen? Det ska du veta, min käre bror, att mitt sällskapande med Vilma innebär inte ett ringaste grund af fara för min trohet mot Mari.»

»Men för henne — Vilma, då?»

»Ah, hon är en alltför förständig flicka att ta sig tankar däraf, att en karl samtalar med henne.»

»Men när hon nu inte vet om, att du är fästad på annat håll och därtill kommer, att du visar henne en tydlig uppmärksamhet — det är inte första gången, du följt henne nu, har jag hört — vore det underligt då, om hon tager sig åtskilliga tankar?»

»*Det* har hon ingen rättighet att göra», svarade Sern något hetsigt. »Hon har inte ett ord af mig att ta som stöd för sådana tankar, och när man inte säger ett ord om kärlek till en flicka, har hon ingen orsak att anse en som friare.»

»Gärningar tala mer än ord», sade Vidner på sitt lugna, öfverlagda sätt, som var så afstickande mot Serns hetta. »Beklagligt nog, äro många af våra troende ungdomar inte rätt vakna i detta farliga fall, utan göra en mjuk slummerkudde åt sina samveten af det goda medvetandet, *att de inte hafva sagt något bindande*. Och så gå de på och röfva till sig stackars lättrogna flickhjärtan med blickar, handtryckningar och andra smygkonster, som tala sitt trolska språk mer snärjande än ord. Och så gå de med upplyft panna och oskyldig min och säga: 'Jag har ingenting sagt och är därför fri från skuld' — och skulden blir dens, som fått skadan.»

»Du är då för svår! — Men tänk, om äfven flickor ha skuld! Tror du inte, att de ha några blickar och leenden och miner till ammunition, när de vilja besegra en karl?»

»Åjo, det vet jag nog», svarade Vidner leende. »Men en karl, som lofvat en utvald flicka sin tro, bör väl vara stålsatt för kvinnliga kulor och krut — eller rättast helt enkelt undvika dem —, om han inte är till den grad inbilsk och egenkär, att han gör sig en seger af sitt nederlag. — Nåå, då är det inte du, som börjat utan hon?»

»Börjat — det har ingen börjat. Det är bara ett omotiveradt sammanträffande — en historia utan början och slut.»

»Du är väl inte så säker, hvad slut din historia kan få än. Vet din fästmo om, att du går och följer en annan flicka?»

Sern ryckte till.

»Om hon också visste det, så skulle hon aldrig tvifla på min trohet . . . *Det* är hvad jag vet.»

»Kanske inte på dina ord. Men om hon i hast skulle få sina

ögon öppnade att kunna läsa i ditt inre, se dina bevekelsegrunder dina impulser . . . Och om hon än icke droge din löftestrohet i tvifvelsmål, manne hon ändå inte skulle känna sig något besviken och tycka som så: 'Han har dock inte den karaktär, jag trott mig finna hos honom, när han kan låta egenkärlek eller smickrad fåfånga förleda sig till något sådant där.' Och vore jag hon, skulle jag tillägga: 'Och drager han sorg och grämelse öfver en stackars flicka, så drager han därmed en dom öfver sig själf, och då vågar jag ej gifva mig med honom, ty vårt äktenskap skulle till följd häraf ej blifva lyckligt.'»

»Är du rakt galen, karl? — Ursäkta mig, men du hetsar ju själf opp mig. Ska du lägga en sådan vikt vid de här barnsligheterna, så att jag blir en fullbildad usling efter din måttstock? Det måtte väl i all världens tider inte vara så förfärligt stor synd att ledsaga hem en flicka, som varit på ungdomsmötet och har långt att gå på kvällen!»

»Det beror ju på motivet. Följde du lika gärna 'Stor-Lisa' på Nabben hem i mörkret? Hon har längre och besvärligare väg att gå än Vilma.»

»Du går för långt i dina moralteorier, Vidner! Hvilken karl, tror du skulle våga gå ensam i skogen med ett troll?»

»Skämt undanbedes,» sade Vidner med bestämd, men vänlig röst. »Stor-Lisa är en god kristen kvinna, men hon är inte ung — inte vacker och kan därför inte påräkna, att unga Jesu Kristi efterföljare skola ha en tanke på att tjäna sin mästare genom att räcka henne en vänlig hand. Men det var inte om Stor-Lisa utan om Vilma och dig vi skulle tala. Du vet nog — du så väl som jag — att flickan har fäst sig vid dig, och säkert anser hon sig hafva grundadt hopp om, att du äfven är fäst vid henne.»

»När jag aldrig — *aldrig* sagt henne ett ord därom . . .»

»Ja, där stå vi nu igen. Du har aktat dig att binda dig själf med ord, medan du har talat genom ditt handlingssätt och låtit henne lefva i den tron, att du tycker om henne. Och sedan, när hon är snärjd som flugan i spindelnätet, så tvär du dina händer med ett: 'oskyldig är jag i denna sak', fastän du kanske anar, att i denna sak ligger för henne en lifslång sorg och missräkning.»

»På så sätt blir jag en riktig skurk.»

»Du får se saken, hur du vill. Men du förstår nog, att jag inte för rö skull kommit att lägga min näsa i blöt, utan därför att Kristi kärlek tvingar mig att varna dig. Jag kan inte med lugn se, att du själf med förbundna ögon också drager en annan med dig i olycka.»

»Om det vore någon reson i hvad du säger, skulle nog ditt tal göra intryck på mig — men att tala om olycka . . .»

»Jag har lust att tala om för dig något ur mina egna upplevelser, som kanske kan visa dig, att det verkligen är någon reson i det jag säger. Jag blef tidigt fäst vid en ung flicka, ädel och renhjärtad, god och karaktärstast, och jag kan med skäl säga, att det var en upphöjd sympati, som förenade våra själar. Men så fick jag plats på annat håll, och vi fingo nu endast genom bref umgås med hvarandra. Tid och afstånd hade dock ingen makt att skilja oss åt — men det var något annat. Jag hade då samma åsikter som du och såg ingen fara uti att söka en flickas sällskap — en god snäll flicka, som ock i mitt tycke var litet mer framstående än andra —, och jag ville ej medgifva för mig själf, att jag genom mitt tillvägagående drog skuld på mig . . .

Det är för märkvärdigt, att vi, som säga oss vandra i ljuset, tillåta oss åtskilligt, som icke tål ljuset — eller, rent ut sagdt, låta en fin, angenäm köttslighet följa med oss ut i lifvet, förklädd till en ljusets ängel, och stämpla våra handlingar! Men, som du, litade jag på min försiktighet i ord och tal och kände mig lugn, fast jag nog såg, hvar landet låg! Men min egen kärlek var smickrad, och jag fortsatte min farliga lek — utan skuld förstås. Så kom hela historien för min fästmöns öron, och hon föreställde mig med förstånd och godhet mitt be- drägliga handlingssätt. Utan att afgifva någon förklaring för den andra flickan ändrade jag tvärt taktik, och — ja, jag vill ej ingå i detaljer. Men då min fästmö fick veta, att den stackars flickan höll på att sörja lifvet ur sig, sade hon bestämdt ifrån, att hon ej vågade eller ville bygga sin lycka på en annans olycka, att hon ej kunde ingå äktenskap med en man, som dragit sådan sorg öfver en annan kvinna, samt att det var min ovillkorliga skyldighet att rädda dens lif och förstånd, som jag på lek dragit in i känslornas hvirvel. Här hjälpte ej att komma med, att jag ingenting sagt. Med klar, hårresande logik visade hon mig, att jag var skyldig och — att jag måste äta mina gärningars frukt.

Jag var vild af förtviflan, men — det måste bli som hon ville.

Henne skulle jag efter detta aldrig kunna göra lycklig . . .»

»Och — du gifte dig med — med — —?»

»Min nuvarande hustru —. Jag kunde ej annat, och Gud har gett mig nåd att älska och ära henne. Det *kunde* dock ha varit annorlunda, om jag vandrat i Guds ansiktets ljus.»

»Och din förra fästmö — hur har hon tagit lifvet?»

»Ser du, i hennes ögon var jag ej längre den man, hon tänkt, och däri låg väl ett botemedel . . . för henne. Men hon har ej gift sig och gör det heller aldrig. Vi äro nu vidt skilda i allt — utom i våra evighetsintressen, i kampen för vårt evighetshopp och vårt församlande med honom, som är vägen, sanningen och lifvet. Men jag känner för min del, att lifvet här aldrig blef — hvad det kunnat

blifva, fast jag ej har skäl att beklaga mig. Detta dock oss emellan. Och nu har jag fått en annan syn på tingen än då, och jag har med djup ansvarskänsla måst bekänna mitt handlingssätt som synd inför Gud. Och när jag ser dig leka blindbock som jag, så måste jag varnande ropa: *Lek ej med elden!*»

»Och nu råder du mig . . . att . . .»

»Här äro goda råd dyra, och jag vågar knappt ge dig något annat än det att bedja Gud förlåta din synd samt bedja honom om råd och ledning, Jag tror för öfrigt, att du ärligt bör säga flickan, hur du har det, och detta på ett sätt, som ej låter henne märka, att du tror något om henne. Din fästmöns namn behöfver du väl ej uppgifva.»

»Men ska man då aldrig våga samtala med någon flicka, sen man fäst sig för en?»

Vidner skrattade.

»Åjo, samtala du, och var glad, dock med gudsfruktan, men utmärk ingen särskildt framför de andra, så ger du ingen anledning och har ej heller något ansvar.»

»Tack», sade Sern. Men kommer nu någon och frågar mig, om han tog varning, måste jag svara: »Ja, inte vet jag . . .»

Betty.

Insända böcker.

Kvinnans fysiska träning enligt japansk metod. Bokförlagsaktiebolaget Puritas, Stockholm. Pris inb. kr. 3: 75.

Hela den civiliserade världen har under senare tid med förvåning och beundran sett på det japanska folkets intelligens, styrka och mod. I synnerhet har den japanske soldaten tilldragit sig uppmärksamhet. Men det är icke blott männen, utan äfven de japanska kvinnorna som hafva rättighet att göra anspråk på uppmärksamhet för de stora fysiska egenskaper de besitta. De japanska kvinnorna äro bland jordens alla nationer de starkaste och mest välbildade. De äro under föröfrigt likställda förhållanden jämnstarka med männen, något som ej kan sägas om kvinnorna hos oss, eller hos andra gamla kulturfolk.

Största förtjänsten af detta tillskrifves det i Japan sedan årtusenden brukliga träningssystemet. Det är en fullständig beskrifning på detta system, utgifvarne i föreliggande bok gifvit den svenska allmänheten. Kunde genom detta träningssystems införande vårt lands kvinnor blifva fysiskt starkare än hvad de äro, då borde boken hälsas som en räddande ängel och systemet

ögonblickligen införas i skolor och hem. Huruvida det japanska systemet i alla detaljer kan anses lämpligt för vårt lands kvinnor, därom kuuna vi icke ytra oss, men vi tro, att systemet skulle, i stort sedt, vara ägnadt att höja äfven våra kvinnor i fysiskt afseende, på samma gång det skulle göra både korsetten och dansskolan öfverflödiga såsom medel att gifva kvinnan grace och behag.

I 12 kapitel har författaren på ett ledigt och fängslande språk skildrat de olika kroppsöfvelser, som träningsystemet omfattar. Boken, som är tryckt på godt papper och för öfrigt har fin utstyrsel, prydes ytterligare med 32 fina illustrationer.

Kring lifvets ord, strödda tankar samlade till daglig uppbyggelse.
Af A. Cronhielm och F. Ekenstjärna. J. A. Lindblads förlag, Köping. Pris: inb. kr. 4: 50.

I denna materialistiska tid, då snart sagdt en och hvar endast har tanke för det, som hör denna världen till, är det godt att få umgås med sådana som hafva ett godt ord att säga om Jesus.

I »Kring lifvets ord» bjudes läsaren på ett angenämt och välsignelsebringande sällskap med Gudhängifna andar från äldre och nyare tid, sådana, som själfva lefva det fördolda lifvet i Gud, och som fått nåd att visa andra vägen till detta lif.

Väljandet af de korta, direkta uttalandena äro gjorda med särskild hänsyn till dem, hvilka ofta sakna tid att vid sidan af bibelordet ägna någon längre stund åt dylik läsning. Vi kunna ej heller annat säga, än att med hänsyn till betraktelsernas korthet, utgifvarne väl lyckats i detta afseende, ty det finnes dagar, för hvilka icke lämnas mera än 8 à 10 raders text, förutom bibelspråket och en sångvers. Det kan äfven den, som har mest brådt om i de dagliga bestyren hinna läsa. En annan sak är dock den, om det icke är att skatta allt för mycket åt tidens smak, och istället för att motverka den nervösa brådska, som gör sig gällande på alla områden, snarare befordra densamma.

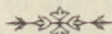
Hvad själfva betraktelserna angå, äro de allt igenom goda och hälsosamma för den invärtes människan, hvarför vi på det varmaste rekommendera boken till vidsträckt spridning bland Guds folk.

Staden på berget, mörka fläckar på en ljus tafla. Af J. Lagerström. Pris häft. 50 öre, 2:dra upplagan. J. A. Lindblads förlag, Köping.

Boken är skriven i allegorisk form och har till syfte att bekämpa det inom kristenheten rådande partisinet. Många behjärtansvärda tankar äro däri uttalade, hvarför vi rekommendera den lättlästa, intressanta och till väckelse manande boken till vidsträckt spridning.

John Törnqvist förlofvad.

Just som förra numret af Ungdomsvännens låg under tryckning, ingick meddelandet, att ungdomens bednamissionär i Kaschgar, John Törnqvist, ingått förlofning med missionären på stationen i Jarkend fröken Ellen Rosén. Vi äro ej nu i tillfälle meddela hennes porträtt, men vi skola göra det vid ett annat tillfälle. Må emellertid all nåds och kärleks Gud tillföra dem i deras blifvande äktenskap ett rikt mått af välsignelse samt bereda dem framgång i arbetet för själars frälsning!

Brefväxling.

I.

Insända frågor.

1. Är det orätt att svärma?	Maja.
2. Hvilka böcker äro bäst lämpliga och nyttiga att tillhandahålla i ett ungdomsföreningens lånbibliotek?	Karl E—n.
3. Huru skola vi rätt förstå Jesu ord i Luk. 16: 9?	J. J—s—n.
4. Anstår det en ung troende att röka?	J. J—s—n.
5. Hvad är meningen med innehållet i Ebr. 6: 4—8?	Jenny G.
6. Är det inför Gud lika stor synd att bära vrede hemlig i hjärtat som att låta den komma till utbrott?	J. N.

II.

Svar på insända frågor.

1.

Till Josäw.

Är det orätt af en troende yngling att gå ut ur en kristlig sångförening på grund af, att i densamma intages icke troende sångare?

En sångförening, som består af både troende och icke troende sångare, är i ordets djupaste mening icke längre en kristlig sångförening, äfven om den sjunger om Kristus. För att den skall vara en heljuten kristlig sångförening, måste hvarje dess medlem vara en verklig kristen. Om icke troende sångare intagas i en sådan sångförening blott för användningen af deras röster, störes både trefnaden och arbetet, och det kan aldrig blifva någon inför Gud välbehaglig samsjungning, huru väl rösterna än musikaliskt sammansmälta, ty Gud vill ej tjänas eller lofvas med ett falskt hjärta. En annan sak är, om t. ex. sådana, som ännu ej kommit till full förvisning om sitt barnaskap men söka och längta därefter, intagits i sångföreningen, ty deras plats är icke i världen.

Nu några ord med anledning af Eder fråga. Om den troende ynglingen gjorde rätt därl, att han utginge ur sångföreningen, så skulle de andre troende också göra rätt, om de af samma skäl utginge. Men då vore ju endast icke troende kvar. Bäst är därför, att i en kristlig sångförening intaga och använda endast sådana, som kunna sjunga Guds lof med ett uppriktigt hjärta.

Sångledare.

Plats har begärts i Ungdomsvännen för nedanstående skrifvelse med anledning af V—rs svar i N:r 9 på frågan om s. k. lekfester. Då skrifvelsen kom oss tillhanda redan innan förra n:ret utkom, ha vi haft god tid att låta V—r se skrifvelsen och själf besvara densamma. Vi lämna nu ordet åt brefskrifvaren:

V—r ger i Septemhernumret af Ungdomsvännen ett svar på frågan: »Är det rätt af den troende ungdomen att deltaga i och anordna s. k. lekfester, hvilka så ofta brukas anordnas af en del nykterhets- och ungdomsföreningar?

Undertecknad håller fullkomligt med om, att anordnandet af lekfester inom en ungdomsförening ju måste anses som synnerligen olämpligt, i synnerhet om andra möten därför få sitta emellan. Men hvad jag finner egendomligt är, att V—r tyckes uppfatta leken såsom något ondt och farligt för de troende. Kan det verkligen vara synd att leka? Jag kan omöjligt fatta och förstå detta. I så fall begå vi väl som barn dagligen förmyndelser, ty då leka väl de flesta. Är det nu ej synd att leka *då*, när få vi då anse, att barnlekarna, de trefliga, oskyldiga, öfvergå till synd? Kunna vi väl sätta ålder som gräns därför? Jag har hört sägas, att ett gladt skratt verkar välgörande och till och med förlänger lifvet. Hvad är det väl, som så lätt frambringa detta, som en stunds treflig lek, t. ex. »sista paret ut», »två slå den tredje» etc. Kristendomen och glädjen i Gud skänker oss frid och glädje i själen och gör oss — o, så glada, men månne vi ej ändå, såsom hafvande ofantligt många timpliga behof, äfven behöfva sådan förströelse, sådant som rycker upp oss till vår kropp och äfven sätter ben och skrattnuskler i verksamhet? Det är åtminstone min fulla öfvertygelse.

Det berättas om den fromme Carlo Borromeo, att han en dag spelade schack med en af sina vänner, då någon framkastade den frågan, hvad de spelande skulle göra, om de visste, att döden väntade dem inom en timme. Borromeo svarade genast: »Jag skulle fortsätta spelet.»

Jag för min del tycker, att det ej kännes trefligt gifva ungdomen så där allvarliga råd, då man väl ändå vet, att ungdomen har ett stort behof af att få »rasa ut.» Och låt oss då som kristna äfven få göra det. Om några år äro vi gamla; då skola vi sitta snällt stilla. Dock låtom oss ej förvandla ungdomsmötena till lekstunder. Vår själ behöfver dem, och kanske var detta äfven V—rs mening, men jag fann mig ändock intresserad af att få säga några ord. Gud välsigne de unga!

J. U—r.

Med anledning af denna skrifvelse har V—r anhållit att få gifva J. U—r följande svar.

Broder J. U—r!

Jag förstår, att Ni som jag är en ungdomsvän och att något af ungdomens lifslust ännu sitter kvar i Eder. Ja, det är en stor nåd att kunna bevara sin själs ungdomlighet, äfven sedan de egentliga ungdomsåren flyktat.

Frågan, som jag besvarade, rörde sig nu om »lekfester», icke om *lekar*. Att det i leken skulle ligga »något ondt och farligt för den troende», har jag hvarken sagt eller tänkt. Förliden sommar, då jag en tid vistades i hafsbandet med min familj, hände ganska ofta, att mina pojkar drogo mig i rocken och bad mig slå boll med. Det gjorde jag då, förstås, och vi hade både »ben och skrattnuskler i verksamhet.» Nog kan man som troende på ett sådant där oskyldigt sätt leka ibland, men det är icke det-

samma, som att troende ungdom anordnar särskilda »lekfester». Icke heller har jag gifvit ungdomen några »allvarliga råd» angående leken i och för sig. Men jag ser saken så, att om en ungdomsförening, som nämner sig efter Kristus, ser sig behöfva anordna lekfester för att tillfredsställa de ungas törst efter glädje, så är det något på tok med den ungdomsföreningen. Därmed är dock ej sagdt, att det är synd att leka. Men där-om är jag öfvertygad, att den ungdomsförening af troende, som börjar anordna särskilda *lekfester*, ganska snart skall få den frågan att lösa, om icke också *dansen* kan betraktas som en lek, så att lekarna kunde få omväxla med en dans då och då. I vissa lekar ingår ju för öfrigt ringdans.

Hvad angår den fromme katoliken Borromeus yttrande angående schackspel, så må det stå för hans räkning. Jag vill visst icke utkasta något anathema öfver den, som någon gång slår sig ned vid schackbrädet: men icke tror jag, att hvarken någon af Herrens första lärjungar eller att J. U—r själf skulle vilja resa från spelbordet in i evigheten, om han kunde undvika det.

V—r.

REDOVISNING

för insända medel till Ungdomens hednamission.

Gm Alb. Ekdahl, Lingham, fr. ungd. konferensen i Askeby 74 kr. Gm H. Danielsson, Vamlingbo, fr. Elsa Krusell 5 kr; fr. Vamlingbo ungd.-fören. 10 kr. Gm K. F. Karlsson, Gunnarstorp, Asbysand., p. Asby ungd.-fören. 20 kr; Gm A. W. Hellström, Nyköping, insaml. på ett bröllop hos Aug. Svensson, Vårgårda kr: 11: 35, gm CarlBrandt, Vårgårda; fr. Missionsvänner i Gufvarp gm Selma Roslund, Gufarp, 25 kr; Fr. Mejerskan Anna Larsson, Katrineholm, 10 kr; Från E. D—én 10 kr; Fr. Ax. N., Sägmyra, 10 kr. S:ma kr: 66: 35; Gm K. O. Ahlstrand, Risinge, Finspong fr. Risinge ungd.-förbund 30 kr; behålln. fr. en fest i Ragnstorp 13: 80. S:ma 43: 80. Gm Aug. Vistrand, Granelund, Hallsberg. fr. Stenkulla i Laggaretorps miss.-fören. 27: 53; Gm C. J. Karlstedt, fr. Sköfde ungd.-fören. till Kongo 12: 35. Gm P. A. Johansson Noret, Myrbacka, 30 kr. Gm Jenny Sjölander fr. Borgholms kristna ungd.-fören. 20 kr. Gm Olof Persson, Harmånger, fr. Harmångers ungd.-fören. 100 kr. Gm Naemi Liljekrantz fr. Kristianstads ungd.-fören. 36: 44; Fr. Hanna Jonsson, Dingelvik, 10 kr. Gm Emma Andersson fr. Tvings i Hjortberga kristliga ungd.-fören. 33: 25; Gm Oskar Jansson, Trollhättan, fr. Herrstads miss.-fören. 10 kr. Gm K. P. Johansson, Hallen, fr. Brismeneds ungd.-fören. 15 kr. Gm J. Lundgren, Hakunge, Åkersberga, fr. Össebo i Garns ungd.-fören 10 kr. Gm O. Eagvall, Gyttorp, fr. Stribergs ungd.-fören. 32: 25; Gm Hans Dahllöf, insaml. i Bäsinge, Folkärna, 25: 40; Gm Aug. Persson, Loo, Gräfsnäs, fr. Loo ungd.-fören., 28 kr.

Till Ungdomsvännens red. har under oktober månad flera poster, såväl »fredsoffer» från unga män som bidrag till Ungdomens hednamission, äfven lapplandsmissionen, inlutit, men då vi sakna plats att redovisa dessa medel i detta n:r, måste vi spara därmed till nästa gång. Ännu vänta vi ett »tackoffer för freden» från flera af våra läsare. Tack emellertid för hvarje kärlekens gåfva!